

ЗАВТРА — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ КОМСОМОЛУ

ЗА СУМЛІННЯ — ВІДЗНАКА

Підведено підсумки соціалістичного змагання між комсомольсько-молодіжними колективами МТФ області за третій квартал.

Найкращих успіхів за дев'ять місяців другого року дев'ятої п'ятирічки домогся комсомольсько-молодіжний колектив молочно-варної ферми колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району (групкомсорт Надія Кириченко). Доярки тут отримали по 2950 кілограмів молока від кожної фуражної корови. Виборвши перше місце в змаганні, колектив нагороджений перехідним Червоним прапором та Почесною грамотою обкому ЛКСМУ.

Друге місце завоював комсомольсько-молодіжний колектив МТФ колгоспу імені Леніна Новгородківського району (групкомсорт Галина Шибренко). Його нагороджено перехідним Червоним вимпелом та Почесною грамотою обкому.

Почесною грамотою обкому за третє місце в змаганні нагороджено комсомольсько-молодіжний колектив МТФ колгоспу «Перше травня» Маловисізького району (групкомсорт Надія Максименко).

**ХАЙ ЖИВЕ ЛЕНІНСЬКИЙ КОМСОМОЛ — ВІРНИЙ
ПОМІЧНИК І РЕЗЕРВ КОМУНІСТИЧНОЇ ПАРТІЇ, ПЕРЕДОВИЙ ЗАГІН МОЛОДИХ БУДІВНИКІВ КОМУНІЗМУ!**

(Із Закликів ЦК КПРС до 55-ї річниці Великої Жовтневої соціалістичної революції).

Новобудови — дитячі садки, лікарні... Завжди з думкою про них. Тож і обрав собі омріяну професію Микола Гришин. І сьогодні у нього усвідомлення щастя в душі — дуже рідко, професія будівельника, потрібна людям.

На звітно-виборних зборах, що відбулися напередодні річниці Ленінського комсомолу, комсомольці ПМК-137 тресту «Кіровоградськбуд» обрали Миколу Гришина своїм ватажком (на передньому плані — крайній зліва).

Рік видання XIII
№ 130 (1610).

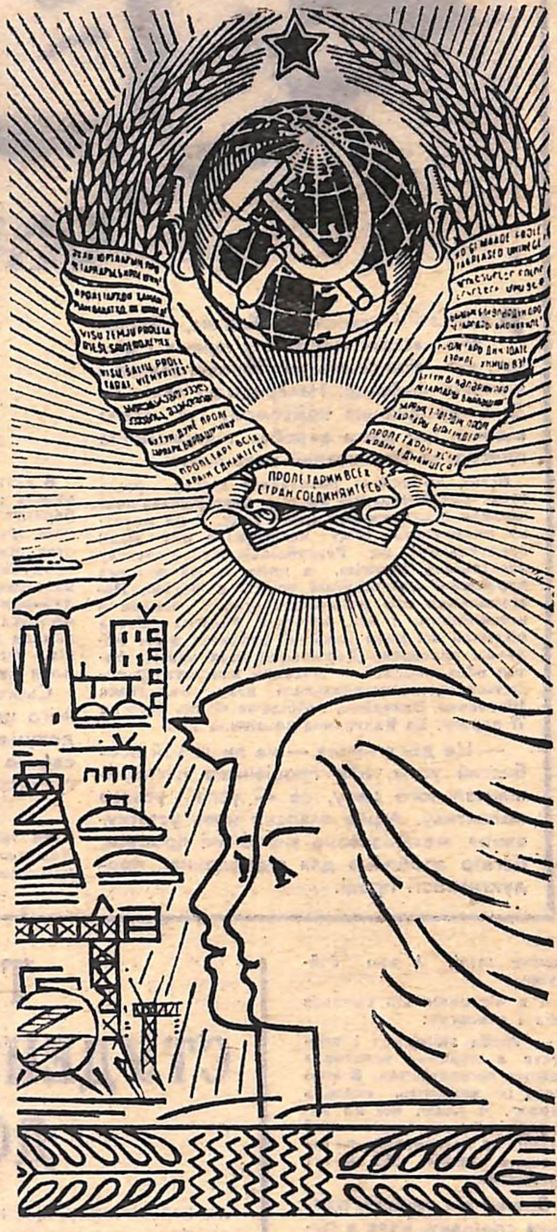

28

ЖОВТНЯ

1972 р.

Ціна 2 коп.

Володя сидів у райкомівському коридорі і обмацував поглядом кожну шпарину в підлозі. Від хвилювання забув навіть про буйну хвилю кучерів, котрим вдома марно намагався придати вигляд зачіски. І раптом глянувши на розчервоного сусіда, посміхнувся. «Не один я такий», — подумав хлопець. Пригадав, як два тижні тому непокоївся на зборах. До комсомолу приймали його на звітно-виборних, і він, прислухаючись до розмови про дисципліну праці, про організації цікавого життя, думав: «А чи зможу, як вони? Он Надія Гаморя, доярка, на зборах сказала, що надійде за рік по три тисячі. І таки виконає обіцянку: за дев'ять місяців має вже од корови по 2530 кілограмів молока. А Василь Карашук, той, що групкомсоргом на першій бригаді, 767 гектарів за цей час на своєму ЮМЗ виорав! Чи я зможу так?».

Та на комсомольських зборах колгоспу імені Леніна Володимира Курляка до комсомолу прийняли односторонньо.

— Зачекай, Володю, — підбігла тоді Ліда Мандрика, секретар комсомольської організації. — Скоро на бюро поїдемо, так що ти ще раз Статут подивись, історію комсомолу. Можуть запитати біографію. Знаєш? «Ну, зі Статутом легше. Вивчаю. А якщо дійсно біографію розповісти попросять? Яка там біографія? Ну, народився, вчився. Рік в колгоспі. Оце і все. Не станеш бо розповідати, що будь-який трактор поведу, як».

„Я — ЧЛЕН СПІЛКИ“

що треба, що на курси трактористів взимку піду, і вже давно маю види на Валерин ЮМЗ-6, бо тому скоро в армію. Але це плани, які до біографії не стосуються».

— Ти звідки, друг? — повернувся Володя до хлопця, який нічого не міг вдіяти від хвилювання.

— З колгоспу Петровського. Знаєш Інженерівку?

— Мабуть, тракторист?

— Та, ні, курси трактористів закінчив, підвозив корми до ферми. А коли на зиму поставив свого ДГ-20 на колоски, попросив голову колгоспу, щоб дав роботу. От і пішов чабаном. І навіть коли літо прийшло, голова на трактор не відпустив. «Обійдемося», — каже. — А от вітвар з тебе — ліпше не найдеш. Так я й залишився чабаном, — ніяково пояснив Григорій Задерій.

— Курляк, заходь, — покликали до кабінету Володимира.

— Ну, бувай, всього тобі! — потиснув він руку Григорію. — Не хвилюйся.

На запитання членів бюро райкому комсомолу Володимир Курляк відповідав рівно і впевнено. «Підготувався добре!» — похвалив перший секретар.

— Ну, а раптом прийде вночі до тебе комсорг і попросить з комсомольським патрулем почергувати на фермі? З лукавинкою запитав Адам Коротченко.

— А чого просити? Я ж — комсомолец!

Виходячи з кабінету, Володимир витягнув з кишені нозенний комсомольський квиток і посміхнувся, прочитавши своє прізвище. Раптом звернув увагу на відображення у склі дверей. На грудях полум'яні значок з барельєфом Леніна. Ледь помітний на лацкані піджака. А йому здалось, що значок той закриває всі груди, і майорить, майорить багряними прапорами.

«Я — комсомолец!» — знову повторив він в думці, і радісно попрямував вулицею.

М. БІДЕНКО,
спецкор. «Молодого комунара».
Компартійський райком
комсомолу.

Фото В. КОВПАКА.

НА РУБІЖ 50-ДЕННОЇ ВАХТИ

На заклик бригади токарів Галина Шевченко з цеху № 2 десять комсомольсько-молодіжних бригад, близько 800 молодих виробничників Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів 20 жовтня, напередодні ювілею Ленінського комсомолу, стали на 50-денну трудову вахту на честь 50-річчя утворення СРСР.

Сьогодні найкращі результати має комсомольсько-молодіжний колектив полірувальників цеху № 3, де бригадиром Володимир Голубовський. Вже в кінці вересня молоді робітники виконали своє річне завдання, а сьогодні кожен член бригади виконує норми не менш, ніж на 150 процентів.

НАША БІОГРАФІЯ

Слова В. Харитонов

Музыка В. Шанинского

Пріпев:

Товарищ!

Мы шагаем, мы шагаем по песку
и по гравии,
Грозы рвутся, грозы рвутся, словно мины
у ног,
И слагаем, и слагаем мы свою биографию
Из далеких, из далеких, самых трудных
дорог!

Нелегко биография пишется,
Сколько разных преград на пути.
И бывает, что ноги не движутся,
А приходится все же идти.

Пріпев.

На победу почали работать,
Добровольно в союзы мы шли,
Поднимали знамена над дотами
И вставали в атаку с землей!

Пріпев.

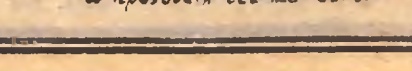
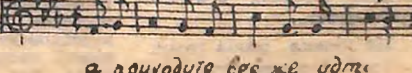
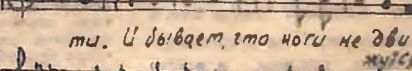
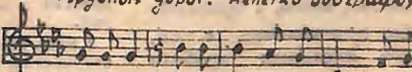
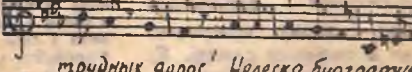
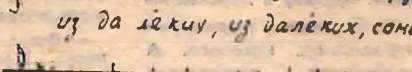
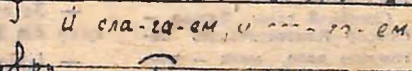
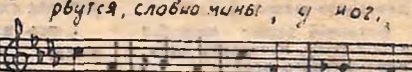
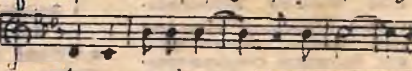
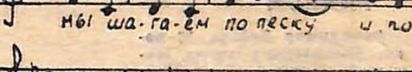
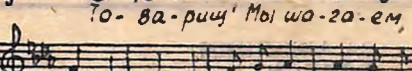
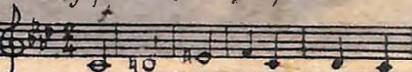
И в любые невзгоды мы выстоим,
Мы на прочность сдавали зачет.
Вот и светится ленинской искрой
На груди комсомольский значок!

Пріпев:

Товарищ!

Мы шагаем, мы шагаем по песку
и по гравии,
Грозы рвутся, грозы рвутся, словно мины
у ног,
И слагаем, и слагаем мы свою биографию
Из далеких, из далеких, самых трудных
дорог!

Сдержанно Радостно

Я люблю прохолодні дні. Діти нашого цеху. Гуркіт, дзвін металу, спів точальних кружок. Ненависті якимись чарам від червоного ковша розплавленого металу, від білого конвейєра з литвом, від ритму механізмів. А особливо подобається дивитись, як працює бригадир формувальників Володимир Беседа із своїми хлопцями. Руки у кожного відточені, виврені — жодного зайвого. Патисну на важіль — формувальна сумка засипалась у форми. Ще кілька прийомів — і готова форма попливла транспортером. До речі, його бригада, а також комсомольсько-молодіжний колектив формувальників Івана Бондаренка першими підійшли почини формувальників Віктора Дульського і стали на трудову бірденку на честь 50-річчя СРСР. Пообіцяли в день ювілею завершити план першого кварталу 1973 року. На календарі бригади Беседа вже новий рік. Її показники не гірші, ніж результати праці ініціатора змагання.

Щі виробничі успіхи радісні, але, думаю, цілком закономірні. Адже комсомольську організацію ливарного цеху сірого чавуну ЦК ВЛКСМ занесено до «Літопису трудових справ комсомолу на честь XXIV з'їзду КПРС». Вона відома працюю і в змаганні на честь 50-річчя заводського комсомолу. А бригада Беседа зайняла тоді третє місце серед комсомольсько-молодіжних бригад заводу. Почесні звання надаються

НАШ ЦЕХ — ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИЙ

особливу відповідальність. А Володя інколи працювати не може ще й тому, що він — член комсомольського бюро цеху.

Зараз ці бригади, як і весь колектив цеху, свою працю присвячують Молдавській Радянській Соціалістичній Республіці. Так проходить у нас змагання на честь 50-річчя утворення Радянського Союзу. Ще в серпні розпочалися трудові десятиденки на честь кожної республіки СРСР. Цей почин сподобався всім в цеху. По-перше, тому, що колектив зник кожну славу дату в історії нашої країни зустрічати з онукою трудовою запитую, а по-друге, тому, що наш цех — інтернаціональний.

Увесь завод знає чудових працівників: старшого майстра стержневого відділення грузинку Мері Кучукідзе, формувальника білоруса Микола Дятла, кадрову токарку молдаванку Віру Козичок та інших.

Ну, а білоруску Ольгу Коваленко знають всі. Вона — табельниця цеху. Посада, здається, незначна, але Оля переконана, що стоїть на першому посту боротьби із втраченими робочим часом. І — гордо прогулюється та лежачим, котрі люблять записуватись на роботу! Ну, а коли на «Червоній зірці» не працює, то буває, напевно, весною на огляді художньої самодіяльності заводу, який проходить у Палаці культури імені Жовтня. Якщо так, то не можна не помітити там невисоку чорняву дівчину, яка кілька разів з'являлась на сцені з піснями та танцями. Це і є Оля Коваленко. Дякуючи їй, Наталці Бондаренко та ще багатьом ентузіастам, митці ливарного цеху вибороли перше місце на тому огляді.

Ось така наша комсомольська організація. За минулий рік вона поповнилась десятками новими членами. Комсомольцями стали слюсарі Ігор Поляков, Анатолій Марченко, Василь Глібов та інші. На зборах новачки обіцяли трудитись так, щоб бути гідними членами кращої організації заводу. Це напевно. Адже рекомендували їх до лав ВЛКСМ ми — ливарники «Червоної зірки».

Л. ДІХТЯРЕНКО,
секретар комсомольської організації ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка».

РАДІСНІ і усміхнені обличчя, святковий настрій сьогодні у юнаків і дівчат, що працюють на Кіровоградській швейній фабриці. Напередодні свята — Дня народження комсомолу тут стало відомо, що двоє виробам підприємства присвоєно Державний знак якості.

Шлях до успіху розпочався кілька років тому. Сотні моделей ввели у виробництво працівники експериментального цеху. А на початку минулого року найкращі з них були представлені на Республіканську та всесоюзну атестаційну комісію, а потім — на розгляд державної атестаційної комісії в Москві. Повідомлення про результати огляду чекали з нетерпінням. І ось, нарешті! Радісна звістка облетіла всі цехи швейної фабрики: двоє моделей присвоєно Державний знак якості. Автор обох моделей — молодий конструктор-модельєр експериментального цеху Валентина Шевченко. Звичайно, найбільше віталь було на її адресу. Та Валентина розширила так:

— Це досягнення — не лише мій особистий успіх, або працівників експериментального цеху, це — успіх усього колективу. Адже ссвоєно нове устаткування, механізовано виробничі процеси, багато зроблено для підвищення продуктивності праці.

АТЕСТАЦІЯ НАЙВИЩА

В експериментальному цеху переважно працюють комсомольці і молодь. Всі вони, від лаборанта до модельєра, виготовляють нові моделі. Головне — правильно розробити конструкцію. Вдала модель — запорука якості продукції фабрики. Та не менш важливо виготовити експериментальний виріб. Молоді лаборанти Тамара Ярошенко, Катерина Громаська, Віра Синячук, Надія Штуківська виклали значну працю у освоєнні нових зразків. Остаточно їх опрацювала комсомолка Алла Кисленко.

Сьогодні працівники п'ятого пошивочного цеху фабрики вже знайомляться з документальною на виробі, яким присвоєно Державний знак якості. Днями тут розпочнеться їх серійне виробництво.

Ю. ЛІВАШНИКОВ.

На знімку: автор моделей, яким присвоєно Державний знак якості, модельєр-конструктор комсомолка Валентина Шевченко. Фото автора.

МИ — З ЛАВ КОМСОМОЛЬСЬКИХ

жизнь: — І все ж треба нам вислухати всіх інженерно-технічних працівників цеху. Додамо і свої міркування, все зважимо, проаналізуємо. Щоб наші плани були не лише на папері. Так і зробили.

...То непогано — знайдено новий метод відновлення поршневих пальців двигуна. Заводські умільці разом з досвідченими конструкторами удосконалюють верстат. Це конче потрібно. Бо випускати щодоби шість-сім моторів вже не той розгін. Та й інші є наряди. Працюють раціоналізатори, стараються провідні спеціалісти цеху, слюсарі допомагає дирекція, головний інженер.

менше сотні. А вам бай-луже.

А в п'ятницю він скликав всіх і оголосив:

— Треба зібратися і привести в порядок територію нашого господарства. В кого щось не виходить, скажіть одразу. Я знаю, що на п'ятничний день ви маєте свої плани. Та постарайтесь на суботнику треба. Ми ж тут працюємо...

Вранці він перший одягнув спецівку, взяв у руки металевий кілок.

І через кілька хвилин його бачили, як разом з інженером Людвигом Резніченком ніс дерев'яного стовпа...

Першою зайшла до нього нормувальниця:

ТВЕРДІ СТУДЕНТСЬКІ ДОЛОНІ

Ми їхали в поїзді. Крізь закорисливі й перестук пагонних коліс неслася весела студентська пісня, — гігара ре зна-

ла перепоннику, наші голоси до кінця путі трохи охрипли, та настрій у всіх був піднесений. Ще б пак! Стати членом студентського будівельного загону, своїми руками зводити будови п'ятирічки в Тюмені — це вже щось значить!

Під'їжджаючи до Тюмені, оглядаю наш «Алмаз-72». Міцні, життєрадісні хлопці. З деякими з них ми разом працювали в «Алмазі-71» — це ядро групи. Більшість випробували себе в загоні, на будовах України, майже половину відслужила в рядах Радянської Армії.

Будні студентських будівельних. День у день — праця. І білі руки студентів ставали жорсткими, мозолястими. Але то перші дні. Потім на це не звертали уваги.

В Тюмені ось уже протягом 12 років приїжджають влітку студентські будівельні загони з України. Це вже стало традицією. І тут знають: студенти-комсомольці, те що від них вимагається, роблять на совість, надійно. І цього року в Тюменській області працювали понад 20 тисяч студентів. Міцний зв'язок у багатьох загонів з місцевими вузами. Поруч нас, наприклад, розташований табір студентів будівельників з Тюменського медичного інституту. Вони були частими гостями в нас, ми відвідували їх. І все це з користю для спільної справи. На рахунок в нас чимало прочитаних лекцій, спортивних змагань, концертів художньої самодіяльності.

Приємно було слухати слова подири, коли загону вручали пам'ятний Червоний прапор міського комітету ВЛКСМ та тресту «Тюменьпромбуд», приємно було дивитись на працю своїх рук. Закінчено будівництво заводу залізобетонних конструкцій № 3, студенти-будівельники повністю заклали фундамент заводу ЗБК-1. Освоєно капіталовкладень на суму 330 тисяч карбованців. Це лише цифри. За кожною з них стоїть праця. І людина. Молода людина з комсомольським значком на грудях. Ми взагалі не дуже полюбляємо високі слова. Але ось зараз, коли знову сидимо за студентськими партами, слухаємо лекції, готуємось до семінарів, замислюєшся: який же він сьогодні — студент-комсомолец?

Хіба безліч новобудов, які виростають щеліте — це не справа його рук? Хіба не характерна для нього повна самовіддача, почуття відповідальності, коли знаєш: буде важко, але зробити потрібно — значить зробим. Ось хоча б такий випадок. Взялися ми за відповідальну і складну роботу — втеплити тепло-трасу скляного. Два дні хлопці приходили зморені і мовчазні. Виявляється: занадто важка робота, вони втратили надію впертися. Що робити? Не відмовлятися ж від неї. Вирішили — підуть добровольці. Дали згоду (ніхто б не подумав!) — дівчата Людя Ревякіна, Наталка Донченко, (наші кухарі), і молоді хлопці Олександр Комаристов, Андрій Віницький та інші. І як не було важко, а роботу виконали. І так без кінця.

А. КАДІКОВ,

командир студентського будівельного загону «Алмаз-72» Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування.

ЗА АНКЕТНИМ РЯДКОМ

Володимир Зуйков, 23 роки. Восьмичасна школа, машинобудівний технікум. Майстер Омського заводу «Сільмаш». В армію пішов комсомольцем. Майстер, старший майстер Кіровоградського ремзаводу «Укрспілтехнікум», студент-заочник Інституту сільськогосподарського машинобудування. Останній запис: комуніст з 1972 року, начальник моторемонтного цеху.

Сім'йний стан: батько — слюсар Помічійського вагонного депо, мати — вчителька російської літератури.

Хлопці образились:

— Ну, хіба це керівник? Не зрозумівши людей, одразу з наріканнями. Горимо з планом, — прописочує кожного. А робітники залишають цех, і знову працюємо не в повному складі. Є, звісно, винні, є бракоробби, прогильники, є такі, що вирішили зробити тут пересадку. Але ж не всі погані. Та й, зрештою, з того ж бракороба можна зробити непоганого слюсаря. І не двома словами, а всією громадою...

Це кілька років тому. Тоді ж часто-густо:

— В нас новий начальник. Солідний такий.

І знову: — Виходимо з прориву. Нове керівництво виробляє схему.

І ось вже остання новина:

— За стіл начальника цеху сіє Володя Зуйков.

— Цікаво? Молодий. І не побоюйтесь довірити основний конвейєр.

— Хлопець, звісно, непоганий, от тільки...

А він вже кликає до себе слюсаря Павла Самольтова.

— Вчора було два записи. І мені не хочеться, отут, в кабінеті, сперечатись з цими хлопцями. Вони підвели і себе, і всю бригаду. Спробуйте у вузькому колі привести з них цей негосподарний дух.

І нова розмова: з старшим технологом Євгеном Михайловичем Вольським, ветераном заводу, людиною грамотною, досвідченою. Почали про НОП. Розробляли конкретні напрями, виявляли проблеми. Вольський пообіцяв на завтра принести чітко розроблений план, розшифрувати кожен параграф програми впровадження у виробництво пилкової організації праці. Зуйков згодився. Але тут же знову:

нер щодня цікавиться справами, дає кваліфіковані розпорядження. Але Зуйков невдоволений. Він переконаний — працювати можна краще. Он з району не доставляла та кількість механізмів, що передбачено. Від цього теж в якійсь мірі спадає робочий ритм. Отже, треба щось робити, треба визначити ще один крок. І Володимир разом з ватажком комсомольців цеху Ольгою Бринзю йде до людей. І знову до Самольтова:

— Я тільки-но переглядав наш рапорт. В тебе все гаразд. Але я прошу — давай вираховуємо кожну хвилину. Буває ж так, що перед обідом йде хтось з цеху поспішно. А потім дехто довгується коло верстата, готуючись до роботи. Між стиками зміп теж втрачаємо дорожочний час. Ще більше нещадно, коли з хлопцями починає розмовляти контролер. Інші чекають наладчика. Ось вам і неадекватна напруженість місяця доби, щоб справитись з колективним завданням. Це лише йому, Павлові. А далі вже коло іншого верстата. — Мені б було соромно принести для такої сім'ї

— Володимире Івановичу, нам вручатимуть прапор — цех перший у усьому заводі виконав місячне завдання. На вісімнадцять двигунів відремонтували більше, аніж запланували. Він зиркнув в куток кабінету, де вже й донині, другий місяць підрад могло б всіх надати червоне шовкове полотнище. Але підводили дрібниці...

— Воно б було незрозуміло, щоб такі гарні люди, як в нас, та віддавали скарби. Віднайдені своїми руками.

...В суботний день він мав зробити багато. Але всеодно їхати до матері не передумав. Бо ж обіцяв: хоч на годину, але завітає в Поміч.

Приїхав. А батько з радістю: — Чує, тебе зрозуміли люди. І ти їх теж. А це — найбільш важка реліквія — бути заодно з усіма.

Мати своєю: — Відпустку братимеш цього року?

— Обов'язково. Поїду до Ленінграда.

— А ти ж говорив щось про Югославію.

— Це потім. Хочеться побачити сповна своє, рідне...

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

РЕЛІКВІЯ

Ми — з лав комсомольських

ПЕРШИЙ

ПРОЗОРІ краплини струмочками стікають по шибках вікон. Жовтими зірочками синяться листя на збурханій інгулець.

На вулиці безлюдно. Та ось постать з-за ругу виринула. За плечима вітер роздував довгу плащ-палітку. Обличчя не розгледіти під капюшоном. Кому це не сидітися в таку погоду?

— То наш перший комсомолец іде, — чути гордо у відповідь.

В райкомі комсомолу мені багато розповідали про нього.

В телефонній трубі звучить трохи глухуватий, але виразний голос:

— Через годину в мене партійні збори. А опісля? ... Можна.

І ось він переді мною. Не зігнуті роками широкі плечі, високий і по-юнацькому стрункий (хоч скоро сімдесят).

Особливо вражають очі: карі, під смоляними крилами брів — погляд суворий і допитливий та пестливе робить їх добрим, молодим. І лише сиве волосся вказує пани часу.

Пани часу...

В двадцять третьому йому минуло двадцять один. Саме тоді без вагань і роздумів вступив до комсомольського осередку. Перша комсомольська організація в Петровому і він — один із перших її членів.

— Хлопці, неже дамо куркульні задуми комнезам? — з запалом звернувся на зборах секретар осередку Степан Класник.

І шістнадцять комсомольців (всі організації) поспішали на допомогу неможливім. А чим бідняк допомогти бідняку? Адже самі перебивалися на картоплі, шматку чорного хліба. Та хлопці мали душі руки і не виставляли до ситої куркульні.

Разом з комнезамівцями засіяли землю, потім скопили і сіболодили достиглий хліб. Комнезам вистояв. Зіпхивши від люті зуби, з гадючою злістю дивилися куркуль на них. А в вічі їм несподівано перекопало: «Мя ковалі... І дух наш молодий...» Це була тоді люба пісня Захара, і його голос злилася з голосами шістнадцяти товаришів.

Громадянська війна залишила без годування не одну сім'ю. З болем в серці бачив Захар, як на очах тануть від голоду діти Віри Куріпки. Їх шестеро. Одна мати не прогодує.

— Пропоную, хто скільки зможе принести застра пшениці, жита чи проса, — тихо сказав Захар одного разу на зборах.

— Для чого?

— Це що видумав, у самих нема чого жувати.

— Неси, як в тебе є зайве.

— Знайшов багатих! — сипалося з усіх боків. Та коли дізналися навіщо Захарові серце, задумалося. Важко відірвати шматок у своєї сім'ї, але ж він правий. Не вмерли з голоду шестеро дітей червоноармійки Віри Куріпки, вижило п'ятеро скрізь вдовин Тетяни Нетилюхайло. І в числі перших рятувальників він — Захар.

У ДВАДЦЯТЬ четвертому призвали його в Червону Армію. Опинився на Туркестанському фронті. На Україні давно вже скінчилася громадянська війна, а там ще розгорталися банди басмачів. В травні Захар Куніцький став червоноармійцем, а в вересні — перше бойове крещення — рукопашний бій з стошавельною бандою Джунд-хана.

Біля станції Фараб басмачі по-звірячому розправлялися з місцевим населенням, потрапували на 80 тисяч карбованців кооперативного майна і повезли з собою. Загін червоноармійців наздогнав їх за сорок кілометрів від станції. Загнізався бій.

— Страху не було тоді. Про смерть якось не думали. Попереду осканенний ворог, позаду — нездолений феодальним рабством народ. Вибір лише один, — згадав Захар Андрійович.

Не витримали басмачі шаленого натиску, покидали награване. Це була перша перемога в житті Захара. За нею — друга, третя...

Вчився військової майстерності, добував досвід у боях. Молодий розвідник, бідняк з українських степів, скоро став командиром відділення розвідки, навіть не закінчивши командирської школи.

В серпні двадцять п'ятого частина, де служив Захар Андрійович Куніцький, стояла під містом Душанбе, у кишлаку Чайрак-Каран. Все менше і менше залишалося націоналістичних банд. Та одного разу розвідка повідомила, що через Аму-Дар'ю в районі Термеза перейшли басмачі. Захар Куніцький в складі загону розвідників добровільно пішов внаслідок напрям пересування та чисельності басмачів.

Ніч. Небо по-південному темне-темне... Якраз зірки заткали його широчину... Якесь казкова тиша панувала над сонною землею, небом, людьми. Навіть коні, наче підкоряючись владі тиші, ступали тихо, обережно.

Загін підходив до однієї з приток річки. Раптом почувся якийсь невиразний шум, плескіт... Кілька чоловік в волохатих шапках вбріди переходили річку. Ось уже більша половина банди опинилася на березі. Заохлювати далі не можна.

— Почали, — передав по ланцюжку командир.

Підкріплення з тилу закрило басмачам шлях до відступу. Банда безславно закінчила свій невдалий похід.

— Це були останні басмачі в моєму приміському житті, та чи й не останні в Радянській Туркменії, — в задумі говорив Захар Андрійович.

Молодий командир іде в Київське артилерійське училище.

— Неже, Захаре, ото будеш вчитись чотири роки? — з подивом питали однокласники. Дивувалися. В селі для бідняка раніше була одна наука — земська школа, а потім все життя гіпсь, порпаючись в землі чи біля худоби. А тут маєш.

Двадцять три хлопців, а він аж на чотирі роки за парту...

— Я й десять готовий вчитись, — сміявся юнак.

...В перший рік Великої Вітчизняної війни за подвиг під Житомиром Захар Андрійович одержав орден Червоної Зірки. З ним він не розлучається. З усіх нагород ця — найдорожча: тоді він — командир батареї — разом з жменькою артилеристів рятував життя тисячам радянських солдат, прикривши їх вихід.

Важке поранення під Києвом. Шпигаль... Після війни знову бій не на життя, а на смерть. На цей раз ворог — націоналістичні банди в Західній Україні.

Часто в уяві спливали широкі, рівні степи, розлогі верби над інгульським, згадував пахучі, смарагдові весни, колосисті діти. Таких підо не зустрічав.

— Захар Андрійович, розкажіть про вашого друга Петра Логвина, — просить дівчинка з останньої партії.

— А з басмачами ви говорили узбецькою і туркменською? — перебиває її хлопчина з перекірним руським чубом.

— Ви не злякались, коли побачили вперше басмачів? — цікавиться його тендітні сусідка. Допитливі ці дівчатка і хлопчики з шостого класу, хочуть знати, що було до них. І Захар Андрійович розповідає про бій з бандою Джунд-хана, про гостинність туркменів, про радість перемог і сум врат...

Дітям хочеться знати минуле. Йому ж воно дороге, бо здалека краще видно сліди, залишені людиною на дорозі життя. Їх треба бачити і тим, хто продовжить цей шлях.

О. БАСЕНКО.

спецкор «Молодого комунара».

снт. Петрове.

СЕРДЕЧНЕ „САЛАМ“

Літак прибув о дванадцятій. Коли гості, представники кіномистецтва Таджикиської, Туркменської та Киргизської Радянських Соціалістичних Республік, зішли на поле аеродрому, їх зустріли звуки маршу. А, насамперед, теплі вітання кіровоградців — робітників, колгоспників, інтелігенції, школярів.

— Ваш приїзд — велика подія в житті області, — звернувся до гостей голова Кіровоградського міськвиконкому Б. Г. Токовий. — Він сприятиме подальшому зміцненню дружби наших народів, дружбі, загартованій у праці і

боях, дружбі, якій бути вічно.

Хліб-сіль дорогим гостям. Запашну паляницю, зерно для якої вирощено на землі кіровоградській, кіномитцям із братніх республік піднесла Герой Соціалістичної праці А. Г. Ігнат'єва. А ще ужинок цього року — тугий сніп пшениці — передав на згадку друзям із Середньої Азії бригадир тракторної бригади колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району В. О. Мармалюк.

— Ми щиро схвилювані вашою теплою зустріччю, — сказав у відповідь лауреат премії імені Ленінського комсомолу Киргизії кінорежисер

Болот Шамшієв. — Від наших народів землі кіровоградській щире салам. Вдень 26 жовтня в Будинку політосвіти відбулася прес-конференція кіномитців братніх республік для журналістів.

Прес-конференцію відкрив завідувач відділом пропаганди і агітації обкому КП України І. П. Оліфіренко. Він познайомив присутніх з гостями, розповів про трудові здобутки трудящих орденоносної Кіровоградщини. І. П. Оліфіренко навіч численні приклади перевірених у битві і труді дружби радянських народів. Після цього гості відповіли на численні запитання журналістів.

Увечері 26 жовтня в кінотеатрі «Комсомолец» відбулося урочисте відкриття кінофестивалю фільмів виробництва студій Таджикиської, Туркменської і Киргизської РСР, присвяченого 50-річчю утворення СРСР.

Фестиваль відкрила заступник голови обласного

кому Є. М. Чабаненко. Тепло привітавши гостей, вона надала слово представникам трудящих Кіровограда.

Від гостей перед глядачами виступили заслужений артист Таджикиської РСР Марат Аріпов, лауреат премії імені Ленінського комсомолу Киргизії Бо-

лот Шамшієв, кіноактриса з Туркменії Антоніна Рус-тамова.

Наступного дня кіномитці з братніх республік вихали в райони області.

На фого: зустріч в аеропорту.

Фото В. КОВПАКА.

ПОДІЇ ДАЛЕКИХ РОКІВ

В перший день кінофестивалю фільмів Таджикиської, Киргизської та Туркменської РСР на Кіровоградщині глядачі продивилися художній фільм «Червоні маки Іссик-Куля». Стрічка сподобалася кіровоградцям. На прохання нашого кореспондента режисер-постановник цього фільму лауреат премії імені Ленінського комсомолу Киргизії ШАМШІЄВ розповів:

— «Червоні маки Іссик-Куля» поставлені за повістю О. Ситіна «Контрабандиста Тянь-Шаню». Ситін — учасник описаних ним подій, а тому повість його видалася правдивою і цікавою.

Сценарій фільму написали харківські автори Юрій і Василь Сокол. Тема його — перемога передових ідей над силами реакції, дружба людей з радянської Росії і місцевих жителів.

Прообразом одного з героїв фільму — начальника прикордонної застави — послужив Кіндрат Кіндратович Букач, нині пенсіонер, полковник у відставці, що мешкає у м. Миколаєві.

Слід сказати, що вся наша група з захопленням працювала над фільмом. Щодо мене, то робота над «Червоними маками Іссик-Куля» принесла мені велике задоволення.

НА ПОВЕН ЗРІСТ

Два молодих таджицьких актора Хабібulla Абдуразаков і Марат Аріпов. Обидва — заслужені артисти Таджикиської республіки. На їх рахунок чимало хороших ролей, чудових фільмів. Хабібulla Абдуразаков зараз знімається у фільмі «Советсь». Він виконує головну роль інженера великої будови Нурекської ГЕС...

Як же починався шлях молодих кіномитців? Кіно — мистецтво складне і напружене тонко. Прихід до нього талановитого актора чи режисера завжди починається. Скажати людям своє, власне — відкрити шлях до глибини життєвої істини, спрямувати свірозовника на глядачевому залі до невичерпного джерела думки. Не має визначального значення: чи це вдасться зіграти роль, чи довершена режисерська робота.

Молодий актор і режисер прийшли в таджицький кінематограф в час його найактивнішого становлення. Шлях їх у кіно дуже складний. Хабібulla свої дитячі роки провів в гірському селі Куляб. Серед гарячого сонця і сліпучих синіх вершин. Марат піс в сім'ї, де мистецтво було найвищою цінністю. Його мати — народна артистка СРСР, одна з перших засновниць таджицького театрального професійного мистецтва. З дитинства роки у хлопчика народжується інтерес до театру. З шкільних років він багато читає, класична національна література стає для нього багатющим джерелом пізнання.

Юнак подяв заяву до Ташкентського театрального-художнього інституту. В середині п'ятидесятих років на екрані виходить кінофільм «Авіценна». Головну роль явного і філософа Абу-Алі-Ібн-Сіна (Авіценну) виконував 20-річний Аріпов. Від хлопчика до глибокого старика — ціле життя прожито на екрані юний актор. Ця роль стала для нього справжньою школою майстерності.

В цей же період доля зводила Марата Аріпова і Хабібulla Абдуразакова і вони стали друзями. Період, а доповнені один одного і

складається враження цілості двох людей. І Хабібulla небагатослівний, Марат — жвавий, динамічний, думка його весь час у напрузі, в дії.

Абдуразаков спочатку студент Московського державного інституту театрального мистецтва ім. А. В. Луначарського, потім — актор Таджикиської державного академічного театру ім. Лахути. Одноразом знімається в кіно. Він виконує провідні ролі у фільмах «Тішті не буде», «Випиття», «Зрада», «Четверо із Чорсага» та багатьох інших. Марат знімається у ролі засновника класичної таджицької літератури Абу-Абдулло-Рудакі у фільмі «Поля поста». На міжнародному фестивалі в Каїрі цей фільм одержав перший приз «Золотий орел».

Молодий Марат Аріпов прагне до самостійної режисерської роботи. В 1961 році зде аразу екран за два курси і стає студентом постановочного факультету ВДК. Його художній керівник — народний артист СРСР Сергій Герасимов. Першим же його головному ролі — справжній вчитель, переїмає її голозу ролі — справу до творчої думки, до самозабачення, до пахучки. А пошук своєї стежки в мистецтві, багатому на стилі, почерки — це знайти єдино можливий, найефективніший шлях для самовираження не лише себе, а й свого народу, де соціалізм підняв і збагатив економічне і духовне життя.

Дебют молодого режисера — його дипломна робота художній фільм «Ніс» принесла Марату Аріпову відзнаку — перший приз на Всесоюзному фестивалі молодих режисерів. Аріпов прагне на екрані до життєвої правди: фактів, почуттів, ситуацій. Відсуття часу, філософська поглиблення і узагальнення образу — до цього йде режисер у своїх фільмах. «В горах має серце» — кінострічка, де піднімаються важливі етичні проблеми взаємодії людей. Остання режисерська робота Марата Аріпова «Темніця предків».

Радість успіху і гіркість творчої невдачі завжди діляться на два. Адже можливо і творчі задуми, плани, мрії з'являються, ось так — в емоційній дискусії двох кіномитців. Шлях до нового завжди недовгий і досягати його завжди той, хто цітко бачить мету, для кого зустрічний вітер — це не досадна перепона, а засіб ще раз перевірити свою духовну навантаженість, щоб плідне зерно, виплекає у роздумках і сумнівах, віддати людям.

М. СЕМЕНЮК.

ПІСНЯ ВІРНОСТІ

Той, хто бачив кінострічку виробництва нашої студії «За річкою кордон», безумовно пам'ятає її героїню Лейлу. Зіграли цю роль пощастило мені.

Складність полягала в тому, що це була моя перша роль в кіно, і що я не професійна актриса. Ще й сьогодні я називаюся у політехнічному інституті, остаточно не вирішила, ким бути: інженером чи актрисою.

Щодо моєї героїні, то вона мені особливо дорога. Я вже говорю, що це моя перша роль. Окрім того, Лейла — моя сучасниця, навіть ровесниця. Вона широко поглядає. Кожна вимагає від неї важ-

кого випробування, та з цього дівчина виходить з честю. Це фільм про любов, а в сказав, навіть, що це — пісня вірності.

Щоб не допуститися помилки у створенні образу, уважно вивчала своїх ровесниць, брала від них ті риси, які були характерні для моєї героїні.

Про те, наскільки вдалася мені ця роль, судити вам. Але я буду щасливою, якщо кожна дівчина, переглянувши фільм, віднаде в його головній героїні частку самої себе.

Лейла АБУКОВА,
кіноактриса студії
«Туркменфільм».

Про що ця поема? Про громадянську мужність, про віддалені від нас у часі, але такі близькі нам своєю героїкою роки колективізації, про незнищеність людського духу.

Об'єкт авторського дослідження — доля пролетарія — колишнього молодого селянина, посланого партосередком заводу у рідне село здійснювати політику партії.

Про все інше — в самій поемі, котру присвячую славному 50-річчю утворення СРСР.

АВТОР.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ

ПОРА ПЕРЕЛЬОТУ

ПОЕМА

1.—

Ця осінь почалася не сьогодні.
Вона хитрючим лисом заповзла
В комору літа ще напередодні
І все його начиння розтягла.
Ні дозволу, ні ласки не просила,
Спустошила околиці докруг,
Антонівку сумлінно обгрусила
І витовкла ожину між яруг.
Галопом прокопитувала по кручах
І жартома о вранішній порі
Всі гарбузи постягувала в кучу
Біля повітки в кожному дворі.
Безжурно відспівала на городах
Ясної днини відрам вповні,
І привласнила, як орден в нагороду,
Холодне сонце в сізій даліні,
А пополудні, леле, пополудні
Аж подих перехоплює — ова!
Лісок засяяв золотим погруддям
І в полі спорожнілому — дива.
Тобі отут і затишно і німо,
І білий світ на відстані руки.
Півколом ластівки кружляють, піби
Прощаються сьогодні ластівки.
І так освітлює у безбарній висі
Меланхолійний стежити політ,
І неможливо втриматись від мислі,
Що так було десятки тисяч літ.
І стародавній скіф таким же беззем
Дер бороду у видівлі намет,
Упертий погляд — цвях всадивши
в безмір,

Спостерігав незрозумілий лет.
І ця печаль була незрозуміла,
І те, що з ним самим — уже давно.
Він бив коня, мовчав оторопіло,
З ольвійських амфор жлуктячи вино.

І мов колись земля вагу втрачала,
Приречена, здавалося, на скін,
Та в тім кінці вже жевріла почала
Грядущих безрезневих перемін.
І все-таки, дарма, що ненароком,
Тут згодом раптовим зблисне шлях,
Промчать вітри кавалерійським
скоком

І знічено загубляться в полях.
Густої тиші нервом доторкнися,
В її глибині по шню забредти.
Упийся степом, простором умийся,
Аби й твої лишались тут сліди.
Як звідси видно, чути як далеко,
А нумо слово вигукни живе!
У комишах гуртуються лелеки,
Струмить повітря, павутинь плыве.
Щось дивовижне коїться супроти —
І радість мовби, і глухі жалі,
Земля напередодні перельоту.
І люди вже не люди — журавлі.

1) Нині завод «Червона зірка»
2) А. Стратієнко, командир партизанського загону, страчений денікінцями у 1919 р.

...Ливарний цех. Курне гніздо
Ельворті!)
Металу полиск. Тлум. І чад. І бруд.
Реклама у фальшивій позолоті
Із сивачем, щастливим напрохот.
Лихе щодення каторжної праці.
Нальотішки й продажні стукачі.
І тексти тих найперших прокламацій.
І рішення ревкому уночі, —
Колі все це було — хіба не вчора?
Але скажи, який зв'язок розцвів
Між тим, що промайнуло в дальню
пору,

І порою перельоту журавлів?
Та пригадай — гарматний постріл
дальній,
Тільце дитяче прямо на шляху.
І панцерник Марусі на Вокзальній.
І револьверну музику суху.
І непманів майбутніх шквал овацій.
І тимчасовий купчиків азарт.
Смерть Стратієнка?) на квадратнім
плаці

Іх репаними, грубими стуками
до виблиску зачоганя поріг.
За пруг життя котились діти за днями,
Все спали авансом щедрий сніг,
Мужичькі тіні, озвонілись словом,
Смислюючи, що й смутку не везе.
Мовчачь собі, Ні доброго, ні злого
В недолі пам'яті чорні як земля.
А все ж ідеш розчулено до хати:
Квітник чудес той жалі не погасив,
І споминально в ніздрі — запах м'яти,
Немов долівку щейно погрусив.
Хриплять дубові двері астматично,
На шибках промінні зблиснули і завмер,
Кашкета знявши, оглядаєш знично
Хоромів цих убогий інтер'єр,
Дубовий мисник. Лави ніби ламі
Уперлися сідаластю в збитий діл.
Два рушники з пізними й козаками,
Марія з сном. Розкаряка-стіл.
У закуток глухий забившись скромно,
Вся шашелем подзобана стократ,
Уперту думу дума скрупило скріп,
Бабусі Марти ще дівочий скарб,
(«Бабуденко, зозуленько сивенька,
Спасибі, що була ти на землі,
Увечері лише тобі одягеньки
Вихлюпував я радости й жалі.
Торкнувся тебе спогадом раптово,
І так запахне усміх твій легкий,
І знов спішу до тебе на розмову —
Телесик безтурботний і малий.
Побережи мене від погрієння
У час лихий спритства і сльоти.
Моє прозріння з мудрого насіння
Безмежної твоєї доброти.
Як ти, повірю в серця світлоокість,
Але пробач, все ж не сказати не міг.
Що доброта — то варварська жорстокість,
Якщо вона і порину й для всіх!
Нужда злиденна виснажила тата,
Матусі смерть заціпила уста,
Хай буде ж суцзя непамять до ката,
Єдина — більшовицька доброта!»)
І чоловік сіда собі до столу,
Правицею задумі помага.
Як ствердити життя своє достойно,
Коли довкола отака хуга?
А, може, то гордіня — просто вмерти,
Полнивши турботи на других,
Мовчачь наївні записи-конспекти,
Циркуи-печальники в запічку затих.
Ти голосно зітхаєш, а потому
Гортаєш думно вижовканий папір —

Зашмугляний мов ситець летхий томик,
На ньому напис — Уільям Шекспір.
(Як ти потрапив, стратфордський

диваче,
В мужичьку хату на мужичький стіл?
Мовчачь немовби, а кричачь одначе
На всенську хату аж відлунь доквіл).
Війнуло ніжно подихом ромену,
Тому й принишкла болюча рука.
Ах повість про Джульетту і Ромео,
Вона сльозою й досі проліка!
Невже заснула класова свідомість?
І ти ганебно в долі на межі
Не про комуноу дбаєш, а наторість
Гортаєш старожитні міражі?
Що в них тобі? Слова оті затерті,
Підкладні смерті як і всі слова.
Та сваряться Монтеккі й Капулетті —
Жива любов! І ненависть жива!
...Бже вечір попельасту смутку стеле
І сутинки втовзуться в кутках,
Ти зводишся, і тінь твоя на сталі
Немов гігантський дивовижний птах.
Лішень ступні, немовби хто обрізав.
Над шибками — западини сумні.
То шрами від куркульського обріза
Із головою врівень на стіні.
Засвітиш лампу. Вогник присне сито,
Щоб запитальним знаком зацвісти.
Скажи, товариш Ленін, що робити?
Ти ж так умів на все відповісти.

(Закінчення буде).

2.—

Вже сонце-птах підбилося угору:
Прямим крилом черка по моріжку.
Замислено прокуєш ти із двору
Наопахи в блаженнім піджачку.
У ютових, ще батьківських чоботях
Із новомодним напуском холощ.
Селюк звичайний — з одягу та плоти,
Постаю — венеціанський дож.
Ідеш один в поля осиротілі,
Розмашисто крокуєш по межі.
Були ті межі шрами на тілі,
Корозією розуму й душі.
Допки не проклунулись під небом
Пречисті вруна молодих комуна,
Ще ж хто й коли для власної потреби
Світ поділив на скрини мов кауни?
А якже вперше — з безземем

весільним,
Із сонцем, щедрим, то скупим на сміх,
Із небом цим, на смуги неподільним,
З повітрям, що призначене для всіх?
Земля єдина і єдина чаша
Правичної над нами висоти,
Чому ж так складно вимовлено —
«наше»,

А ще складніше «наше» вберетти?
Одиак зажди, в минулім серцю
скрутно,
В будучині ж тепер — усі права.
Тут мислять і просторо і крупно.
Масштабом степу думка тут жива.
Веселе літо мов хлоп'я майнуло,
Помчало за переліски круті,
І берестки прислухуються чуло
До себе в запізніллі каятті.
На яснах відпалені свитки.
Лапата тінь під кожним залагла.
Турбота в них — підрахувати збитки,
Яких сьогодні осінь завдала.
Маснощий чорнозем зітхає глухо
В своїй доісторичній первині,
І молотом тобі у скроні буха
Раптовий спогад про колишні дні.

3.—

Добривечір, хатусе на горбочку,
Ти тілана на каторжних вітрах.
З підпорою, як баба при ціпцюку,
Підсліпувало дивиниш на шлях.
Мов ребра випирають давні сохи,
Покрекуєть, а все ж такі терплять,
Кулів дрімають коминшеві соти:
Нед ними вже бджолята не бджолять,
Ти зоклоє, як пилітрим зі світу:
На самі очі — вихий капелюх,
А чи куринь спокх неоліту,
Що кожним своїм прожилком протрух...
Тут покоління предків животіли,
Кляли цей світ до самозабуття,
Женилися, страждали і раділи
Часом маленьким радощам життя,

ЗАВТРА — В ПАРКУ „ПЕРЕМОГА“ — ВЕЛОКРОС

І знову десятки най-
сильніших велосипедис-
тів Кіровоградщини ви-
йдуть на старт обласно-
го велокросу на приз
«Молодого комунара».

Спартаківці, вихованці
«Буревісника», дитячо-
юнацьких спортивних
шкіл, які визначились в
попередніх поєдинках за
право виходу у фінал,
мірятимуться майстер-

ністю на трасі, що про-
лягає крутими стежками
в кіровоградському пар-
ку «Перемога».

Отже — 29 жовтня о
10 годині ранку старт ве-
локросу.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
НЕДІЛЯ, 29 ЖОВТНЯ. ПЕР-
ША ПРОГРАМА. 9.05 — Ран-
кова гімнастика для дітей.
(М). 9.20 — Новини. (М). 9.30
— Для школярів. «Будиль-
ник». (М). 10.00 — «Товари —
для народу». (М). 10.30 —
«Музичний кіоск». (М). 11.00
— Кольорове телебачення.
Програма мультфільмів. (М).
11.30 — Кіножурнал «Новини
дня». (М). 11.40 — «Літер-
атурні зустрічі». (М). 12.30 —
Кольорове телебачення. Кон-
церт. (М). 13.00 — Для воїнів
Радянської Армії і Флоту.
(Львів). 13.25 — Кольорове те-
лебачення. Художній фільм
«Добровольці». (М). 15.00 —
«Сільська година». (М). 16.00
— Кольорове телебачення.
«Клуб кіноподорожей». (М).
17.00 — Чемпіонат СРСР з
футболу. «Зоря» — «Торпе-
до» (Ворошиловград). В пе-
рерві — новини. (М). 18.45 —
Телефільм. (Кіровоград). 19.05
— І. Карпенко-Карий. «Сто
тисяч». Фільм-спектакль. (К).
20.15 — Концерт оркестру украї-
нського телебачення і радіо.
(К). 20.45 — «На добраніч, ді-
ти». (К). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — «Перший
випуск програми «Докумен-
тальний екран». (М). 23.10 —
Новини. (М).

ДРУГА ПРОГРАМА. 17.00 —
Концерт комсомольської пісні.
(Львів). 17.30 — Сьогодні —
День народження комсомолу.
«Екран молодих». (Сімферо-
поль). 18.15 — Для дітей.
Мультфільми. (К). 18.35 — «На
меридіанах України». (К).
19.05 — Телефільм. (Кірово-
град). 19.30 — Художній фільм
«Пароль не потрібен». II се-
рія. (М). 21.00 — Програма
«Час». (М). 21.30 — Художній
фільм «Минуле літо». (К).
23.00 — Вечірні новини. (М).
ПОНЕДІЛОК, 30 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 15.55 —
Програма передачі. (М). 16.00
— «Наука сільському госпо-
дарству». (М). 16.30 — Для
школярів. «Вогнище». (М).
17.00 — «Рідні наспів». (М).
17.30 — «Сім днів Череповець-
кого металургійного заводу».
Передача I-а. (М). 18.00 — По-

вини. (М). 18.10 — «Союз не-
порушних». Комі АРСР. (М).
18.45 — Міжнародна панора-
ма. (М). 19.15 — Кольорове те-
лебачення. Концерт артистів
оперети. (М). 19.50 — Кольо-
рове телебачення. Прем'єра
телевізійного багатосерійного
художнього фільму «Віра, на-
дія, любов». Перша серія.
(М). 21.00 — Програма «Час».
(М). 21.30 — «Від всієї душі».
(М). 23.05 — Новини. (М).
ВІСІРОК, 31 ЖОВТНЯ.
ПЕРША ПРОГРАМА. 9.35 —
Новини. (М). 9.45 — Для
школярів. «Вогнище». (М).
10.15 — Кольорове телебачен-
ня. Телевізійний художній
фільм «Зима — не зольовий
сезон». (М). 11.25 — Програма
документальних фільмів. (М).
12.15 — «Вогні цирку». (М).
12.45 — «Товари — для наро-
ду». (Таллін). 16.45 — «Байки
Крилова». Навчальна переда-
ча з літератури. (М). 17.15 —
Для школярів. «Всесвітній слі-
допит». (Ленінград). 17.45 —
«Сім днів Череповецького ме-
талургійного заводу». Переда-
ча 2-га. (М). 18.00 — Новини.
(М). 18.10 — Для дітей. Мульт-
фільм «Веселий Карандаш і
його друзі». (М). 18.40 — «По-
льова пошта «Позвіту».
(М). 19.10 — До 50-річчя
СРСР. Телефестиваль худож-
ньої самодіяльності. Звіт
Олександрійського району. (Кі-
ровоград). 19.50 — Кольорове
телебачення. Прем'єра телеві-
зійного багатосерійного ху-
дожнього фільму «Віра, надія,
любов». 2 серія. (М). 21.00 —

Програма «Час». (М). 21.30 —
«1. Аядронников розповідає».
(М). 22.30 — Спортивний шо-
денник. (М). 23.00 — Новини.
(М).

ДО ВІДОМА ЧЛЕНІВ ЛІТСТУДІЇ «СІВАЧ»

В НЕДІЛЮ, 29
ЖОВТНЯ, О 14 ГОДИН
І В ПРИМІЩЕННІ
РЕДАКЦІЇ ГАЗЕТИ
«МОЛОДИЙ КОМУ-
НАР» ВІДБУДЕТЬСЯ
ЗАНЯТТЯ МОЛОДИК-
НОЇ ЛІТЕРАТУРНОЇ
СТУДІЇ «СІВАЧ».
ЗАПРОШУЮТЬСЯ
ТАКОЖ ПОЧАТКІВЦІ
ТА ЛЮБИТЕЛІ ПО-
ЕЗІЇ.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050 ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря та відділу ком-
сомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, від-
ділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Глішки, 2.